

at Det Radikale Venstre nu har truffet den beslutning at hægte sig sammen med socialisterne, og det har selvfølgelig en pris i forhold til menneskers frie valg.

Kl. 14:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til beskæftigelsesministeren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-
træger jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 95: Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af varighedsbegrænsningen på sygedagpenge.
Af Lennart Damsbo-Andersen (S) m.fl.
(Fremsættelse 06.02.2009).

Kl. 14:09

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:09

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er helt centralt, at lovgivningen på sygedagpengeområdet skal understøtte, at sygemeldte får mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet og få et normalt liv. Og selv om vi nu intensiverer opfølgningsindsatsen i lovforslaget om en styrket sygefraværsindsats, som vi jo netop har førstebehandlet i dag, ville det være helt forkert at åbne mulighed for, at en borger kunne modtage sygedagpenge i et ubegrænset antal år. Vi ved jo, at det bliver sværere at vende tilbage til arbejdsmarkedet, jo længere tid man har været på offentlig forsørgelse. Det, at man har en bagkant på sygedagpengene, betyder, at både den sygemeldte og kommunen i højere grad end ellers har fokus på, at den sygemeldte vender tilbage til arbejdet inden udløbet af sygedagpengeperioden. Uden en sådan bagkant risikerer vi at mindske fokus på den aktive indsats, der skal få den sygemeldte tilbage på arbejdsmarkedet.

Det ville så betyde, at vi ville få nogle meget lange sygedagpengeforløb.

Med lovforslaget om en styrket sygefraværsindsats får kommunerne fremover mulighed for tidligt i et sygeforløb at gøre en aktiv indsats og give tilbud, der kan medvirke til, at sygemeldte fastholder tilknytningen til arbejdsmarkedet, inden de mister retten til sygedagpenge. Formålet med lovændringerne er bl.a., at der hurtigere kan etableres en dialog mellem arbejdsgiveren, den sygemeldte, lægen og kommunen om, hvilke arbejdstilpasninger der er behov for, en dialog, som skal være med til at bringe den sygemeldte tilbage i beskæftigelse, eventuelt med en delvis raskmelding i en periode.

Lovforslaget betyder også, at kommunerne kan give tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til alle sygemeldte. Kommunens tilbud skal forebygge, at den sygemeldte mister tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det var denne aktive, tidlige indsats, der var opbakning til i handlingsplanen for at nedbringe sygefraværet, og jeg mener, at vi skal holde fast ved denne linje.

Når det er sagt, skal vi selvfølgelig sikre, at sygemeldte har et forsørgelsesgrundlag, indtil de kan vende tilbage til arbejdsmarkedet. Sygedagpenge er en korttidsydelse, der som udgangspunkt kan udbetales i op til 52 uger. Derefter er der en række forlængelsesmuligheder, som i vidt omfang er baseret på, at den sygemeldte har udsigt til at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Det gælder, hvis der er udsigt til en revalidering, hvis det er nødvendigt at gennemføre afklarende foranstaltninger for at klarlægge arbejdsevnen, eller hvis den sygemeldte er i eller venter på en behandling, som vil betyde, at den pågældende vil kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet inden for et par år.

Det er dog også sikret, at der kan udbetales sygedagpenge i nogle helt specielle situationer. Det gælder, hvis der er påbegyndt en førtidspensionssag, før sygedagpengene ophører, hvis der er rejst en arbejdsskadesag, eller hvis den sygemeldte lider af en livstruende sygdom og de lægelige behandlingsmuligheder anses for udtømte. Her kan sygedagpengene forlænges uden tidsbegrænsning.

Det er desuden et krav i sygedagpengeloven, at kommunen, før den standser sygedagpengene på grund af varighedsbegrænsningen, skal anvende arbejdsevneetoden for at undersøge, om den sygemeldte er berettiget til revalidering, fleksjob eller førtidspension. Hvis en borger er

berettiget til revalidering eller der starter en førtidspensionssag, vil sygedagpengene fortsætte, indtil den egentlige revalidering starter, eller indtil der er truffet en afgørelse i pensionssagen. Hvis en borger er berettiget til et fleksjob, vil der kunne udbetales ledighedsydelse, indtil fleksjobbet er fundet.

Jeg synes således, at sygedagpengelovgivningen i vidt omfang bærer præg af, at der er tænkt i sammenhænge og i overgange til andre beskæftigelsesmæssige eller sociale løsninger. Det er rigtigt, at der er en mindre gruppe borgere, som af ret forskelligartede årsager ikke falder ind under de gældende forlængelsesregler. Som jeg sagde under behandlingen af lovforslag nr. L 165, er der enighed mellem regeringen, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance om at udvide muligheden for at få sygedagpenge i de tilfælde, hvor kommunen vurderer, at den pågældende ikke kan opnå beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked, men hvor det ikke er endeligt afklaret, om den sygemeldte kan klare et fleksjob eller er berettiget til førtidspension. Forslaget fremsættes som et ændringsforslag til lovforslag nr. L 165, som vi behandlede i formiddags.

Kl. 14:14

Ulemperne ved at afskaffe varighedsbegrænsningen på sygedagpenge som foreslået i dette beslutningsforslag er meget store. For det første ville det være helt forkert at åbne mulighed for, at en borger kan modtage sygedagpenge i et ubegrænset antal år og på den måde fjerne fokus fra og dermed vanskeliggøre en tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Der er, som jeg tidligere nævnte, behov for en bagkant, der betyder, at borgeren, kommunen og alle andre involverede parter har fokus på, at der skal ske en tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

For det andet ville en afskaffelse af varighedsbegrænsningen være forbundet med betydelige merudgifter. Det fremgår af beslutningsforslaget, at en ophævelse af varighedsbegrænsningen ville øge de offentlige udgifter med ca. 300 mio. kr. årligt. Det må dog forventes, at hvis varighedsbegrænsningen ophæves, vil det medføre væsentlige adfærdsåndringer, som vil betyde, at væsentlig flere end i dag vil få sygedagpengeforløb på 52 uger og derover. Det er der ikke taget højde for i udgiftsberegningen. Senest har man i den svenske sygedagpengelov indført en varighedsbegrænsning, som ligner vores meget, fordi man ønskede at gøre noget ved de lange sygeforløb i Sverige.

For det tredje vil jeg godt lige nævne, at sygedagpenge kan medtages til et andet EU- eller EØS-land, og det betyder, at en opfølgning efter danske regler ofte ikke kan lade sig gøre, selv ikke i nogle af de lande, som vi ofte sammenligner os med. Det strider imidlertid imod EU-lovgivningen at standse sygedagpengene med den begrundelse, at der ikke kan følges op på grund af andre forhold i ophavslandet. En afskaffelse af varighedsbegrænsningen ville derfor betyde, at en borger, dansk eller udenlandsk, ville kunne tage sygedagpengene med til et andet EU- eller EØS-land uden tidsbegrænsning, hvilket i praksis ville betyde, at sygedagpengeudgifterne ville være ude af kontrol.

Sluttelig vil jeg sige, at en ophævelse af varighedsbegrænsningen ville ændre grundlæggende på strukturen og sammenhængen mellem forsørgelsesydelse. Det ville f.eks. give mulighed for permanente sygedagpenge på en væsentlig højere ydelse end kontanthjælp, og det skal ses i sammenhæng med relativt lempelige kriterier for adgang til sygedagpenge sammenlignet med f.eks. arbejdsløshedsdagpenge, hvor der er et krav om længere forudgående beskæftigelse.

Vi må ud fra disse hensyn fastholde den gældende varighedsbegrænsning og samtidig skabe de bedste forudsætninger for, at kommunerne kan lave den optimale opfølgning og indsats, og det er jo netop det, vi gør med lovforslaget om en styrket sygefraværsindsats. Regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag.

Kl. 14:17

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en række medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Jeg har noteret hr. Morten Østergaard, hr. Thomas Adelskov, hr. Lennart Damsbo-Andersen, hr. Eigil Andersen, fru Line Barfod og hr. Bjarne Laustsen. Den første er hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:18

Morten Østergaard (RV):

Jeg er jo helt enig med beskæftigelsesministeren i, at der er behov for at lave en tidlig indsats. Det er jo netop derfor, vi har lavet sygefraværsaftalen, som vi også har diskuteret her i formiddag.

Jeg synes, det virker, som om ministeren ikke tror på, at det virker. Altså, nu har vi hele formiddagen været enige om, at kommunerne entydigt har en interesse i at sørge for, at deres syge medborgere kommer tilbage på arbejdsmarkedet. Derfor giver det jo ikke mening så at have en varighedsbegrænsning. Hvis man tror

på, at systemet virker, må man jo tro på, at hvis folk var raske, var de kommet tilbage i arbejde.

Det, der jo er virkeligheden, er, at der er mange behandlingsforløb, der rækker langt ud over, hvad varighedsbegrænsningen i dag er: ryglidelser og psykiske lidelser. Derfor må man jo sige, at hvis man tror på, at det system, vi netop her til formiddag har førstebehandlet, virker, så er der jo ikke noget godt argument for at bevare varighedsbegrænsningen.

Kl. 14:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:19

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Alle bestræbelser skal gå på at bevare fokus på behandling og de pågældendes tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Derfor tror jeg, det er nødvendigt også at have en bagkant på sygedagpengereglerne. Det sikrer jo, at kommunerne gør en optimal indsats for borgerne. Derfor tror jeg også, vi må sige, at vi har set eksempler på, at adfærd ændrer sig, når man har ændret sygedagpengereglerne, og det medfører, at der så er langt flere, der vil køre efter sygedagpengereglerne. Det mener jeg ikke er hensigtsmæssigt.

Både den forstærkede indsats for at hjælpe de pågældende tilbage og det, at der er en bagkant, tror jeg vil fastholde fokus på sygeopfølgningen.

Kl. 14:19

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:19

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan bare ikke forstå det, når vi nu hele formiddagen har bekræftet hinanden i, at kommunerne entydigt har en interesse i hurtigst muligt at få folk tilbage på arbejdsmarkedet, så de ikke skal bekoste sygedagpenge på dem – og i øvrigt selvfølgelig til glæde for både medarbejdere og arbejdsgivere. Så der er da ikke gode argumenter for at have en varighedsbegrænsning, hvis man har lavet et system, hvor kommunerne entydigt har den interesse – og hvor det selvfølgelig også er i borgernes interesse.

Tilbage står jo, at de mennesker, som varighedsbegrænsningen rammer, er folk, som er syge. Det er jo folk, som kan være i behandlingsforløb, som rækker ud over, hvad der kan tillades i forhold til de begrænsninger, der er i dag. Vi ved, at der er masser af sygdomme, hvor det er berettiget, og hvor der er behandlingsforløb, der rækker ud over de her ting.

Derfor er det bare, jeg stiltfærdigt siger: Hvis ikke det er, fordi også ministeren har mistillid til, hvilket vi ellers har forsøgt at mane i jorden, at kommunerne ikke vil gøre deres arbejde ordentligt, jamen så synes der bare ikke at være logik i at fastholde varighedsbegrænsningen. Hvis det system, vi sammen har lavet, virker, er der ingen grund til varighedsbegrænsningen.

Kl. 14:20

Anden næstformand (Søren Espersen):
Beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:20

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Sygedagpenge er en midlertidig ydelse, man skal have i en periode, hvor det afklares, om man kan blive rask og komme tilbage på arbejdsmarkedet. Men det skal jo også være sådan, at det ikke er en permanent ordning, man er på, men at man er på sygedagpenge, indtil man eventuelt får en førtidspension, kommer i fleksjob eller kommer i revalidering. Det er jo det, der er hele formålet med det. Der er jo ingen grund til at skabe en ekstra permanent ordning ved siden af de andre.

Det, der må være bestræbelsen, er, at det så hurtigt som muligt afklares, om de pågældende kan komme tilbage. Hvis de kan komme tilbage, er det fint; hvis de skal over i andre ordninger, skal de over i andre ordninger. Det er jo ikke meningen at skabe et nyt permanent system.

Kl. 14:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Thomas Adelskov for en kort bemærkning.

Kl. 14:21

Thomas Adelskov (S):

Beskæftigelsesministeren sagde i sin begrundelse for at afvise det forslag, vi her i dag behandler, om at afskaffe varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, at der var tale om en mindre gruppe borgere, der hvert år mistede deres sygedagpenge:

Jeg tror, man gør klogt i at erindre sig selv om, at den der mindre gruppe borgere, som ministeren taler om, er 5.000 mennesker, der hvert eneste år mister deres sygedagpenge. For nogle år siden var gruppen lidt mindre. På det tidspunkt var der af dem godt 1.000 mennesker, som ikke efterfølgende havde noget forsørgelsesgrundlag, dvs. godt 1.000 mennesker, som altså hverken kunne få kontanthjælp eller noget som helst andet. Det tal er steget med de seneste tal, som ministeren i går har sendt over til os, til

1.800 mennesker, der ikke har noget forsørgelsesgrundlag, når de mister deres sygedagpenge.

Det er mennesker, der kan gå i 2-3 år. HK har dokumenteret for os, at nogle af dem sådan set på et eller andet tidspunkt alligevel f.eks. kan komme i fleksjob eller komme over på anden ydelse eller bliver raske. Giftforeningen har dokumenteret det samme over for os. Det er det, som ministeren nu står og siger er en lille gruppe mennesker, og som ministeren ikke vil være med til at hjælpe.

Kl. 14:22

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:22

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

De personer, der mister deres sygedagpenge, er jo sikret en forsørgelse på kontanthjælpsniveau. Det vil sige, at familien i kraft af formue eller ægtefælleindtægt har en forsørgelse på niveau med kontanthjælp. Det er jo sådan, vores system er indrettet, og det er et system, som jeg synes er rigtigt.

Kl. 14:23

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 14:23

Thomas Adelskov (S):

Jamen så tror jeg bare ikke, ministeren forstår den virkelige verden. Ifølge de tal, som ministeren har sendt over til os, er der 1.800, som ikke får offentlig forsørgelse, og hvorfor gør de så ikke det? Jo, hvis de f.eks. har en ægtefælle, der har et job, gør de det ikke.

Der er masser af familier, hvor den ene ægtefælle bliver ramt af sygdom – det kan være en blodprop, det kan være kræft, det kan være alt muligt andet – så ender man i behandlingssystemet, og på et eller andet tidspunkt, efter et år eller halvandet, falder man for varighedsbegrænsningen, og fordi ægtefællen er i beskæftigelse, kan man altså ikke få sygedagpenge eller kontanthjælp. Mange ender i den situation, at de må gå fra hus og hjem, nogle lader sig pro forma skille, og vi kender de sager, der er om socialt bedrageri. Man bringer syge mennesker ud i store sociale problemer med denne varighedsbegrænsning, og derfor er det da rigtigst at fjerne den.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Morten Østergaard i, at incitamenterne til, at kommunerne gør noget, jo er enormt store, fordi kommunerne har hele udgiften til sygedagpenge ef-

ter de første 12 måneder, og det er bare derfor, jeg siger, at ministeren altså ikke kan stå og sige, at man har en andet forsørgelse, for 1.800 mennesker får ikke offentlig forsørgelse, og de er heller ikke i arbejde. De har simpelt hen bare mistet deres forsørgelsesgrundlag og er fortsat syge.

Kl. 14:24

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:24

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er jo også derfor, det er så vigtigt, at vi gennemfører det lovforslag, vi diskuterede i formiddags, nemlig angående den styrkede indsats for at hjælpe mennesker tilbage i arbejde, for det er jo det, der skal foregå. Det er jo ikke meningen, at vi skal have et permanent forsørgelsesgrundlag med sygedagpenge, det er jo en midlertidig ydelse. Er der permanente forhindringer for at komme helt eller delvis på arbejdsmarkedet, er det jo førtidspensionssystemet, revalidering, fleksjob osv., der er alternativet.

Vores forsørgelsessystem er jo sådan, at når der udbetales kontanthjælp, er der denne gensidige ægtefælleafhængighed. Sådan har det jo været under socialdemokratiske regeringer, og jeg synes, det er et rigtigt system.

Kl. 14:25

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Lennart Damsbo-Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:25

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Nu er det jo sådan, at vi i hvert fald i Socialdemokratiet er blevet lidt klogere på det her spørgsmål, men jeg kan forstå, at det er ministeren i hvert fald ikke.

Der sker jo rent faktisk det – i hvert fald sådan som jeg har forstået det – at i det øjeblik, man mister sine sygedagpenge og kommer på kontanthjælp, som jo er problemet her, fokuserer man ikke længere på at blive rask, for så fokuserer man lige pludselig i stedet på, at man ikke har en indtægt og mangler penge til at betale husleje og alt muligt andet. Det betyder jo reelt, at oven i den fysiske sygdom, man måske har, får man sandsynligvis også en psykisk belastning, og det er jo ikke noget, der ligefrem fremmer raskmeldingen.

Med hensyn til den debat, vi havde i formiddags, om, at det gælder om at hjælpe syge tilbage på arbejdsmarkedet og hjælpe syge med at

komme videre, virker det her – det må ministeren da give mig ret i – ikke så meget som en hjælp:

Kl. 14:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:26

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg må sige, at ulemperne ved det forslag, vi behandler her i dag, om at afskaffe varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, er meget store.

For det første mener jeg, det vil være forkert at åbne mulighed for, at en borger kan modtage sygedagpenge i et ubegrænset antal år; for det andet vil en afskaffelse af denne mulighed jo betyde, at der vil blive en ændret adfærd på dette område, og for det tredje medfører det, som jeg sagde i min tale, at man kan medtage sygedagpengene ubegrænset til et andet EU/EØS-land og dermed være ude af det opfølgningssystem, vi i øvrigt opbygger her i landet. Der er altså adskillige ulemper ved det forslag, hr. Lennart Damsbo-Andersen har fremsat her.

Kl. 14:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 14:27

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Jamen så vil jeg bede ministeren bekræfte over for mig: Hvis man er i et opfølgningsforløb i kommunen i forbindelse med sin sygdom og vælger at rejse til udlandet, er det så ikke sådan, at hver gang der skal føres samtale, hver gang planen skal ændres, skal man møde i kommunen igen?

Kl. 14:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:27

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nej, sådan er reglerne ikke. Sygeopfølgningen skal finde sted i det land, hvor man opholder sig. Vi fik lavet en ordning i den såkaldte østaf-tale, hvorefter man mod at betale transporten til Danmark, eventuelt flyvebillet, kunne få sygeopfølgning, men reglerne er sådan, at det er der ingen pligt til. Sygeopfølgningen skal som hovedregel finde sted i det land, hvor den pågældende bor.

Kl. 14:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:28

Eigil Andersen (SF):

Ministeren nævnte den politiske aftale, som man har lavet i går, vedrørende en vis gruppe syge, som har fået en ekstra forlængelsesmulighed, som kommunen *kan* bruge – det betyder altså, at man ikke har ret til det, men kommunen *kan* gøre det – og nogle vil sikkert gøre det, og andre vil ikke.

Vi har haft ca. 5.000, der har mistet sygedagpengene på grund af varighedsbegrænsningen, og faktisk er det sådan, at i 2007 var det 7.000, der mistede sygedagpengene. Jeg har fået oplyst i Beskæftigelsesministeriet, at den aftale, man har lavet i går – eller måske var det i forgårs, jeg kan ikke huske det – betyder, at man kan hjælpe 500 af disse 5.000 eller 7.000. Det er altså en meget lille gruppe.

Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at det forholder sig sådan, at det højst er hver tiende, som kan blive hjulpet af det.

Kl. 14:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:29

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Forlængelsen, som vi traf aftale om i går, skal gælde i de tilfælde, hvor kommunen konstaterer, at den sygemeldte ikke kan opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Det gælder altså, når det er konstateret, at det kan den pågældende ikke, men det endnu ikke er afklaret, om den sygemeldte kan klare et fleksjob eller er berettiget til førtidspension. I de tilfælde kan man forlænge sygedagpengene, og det er rigtigt, som hr. Eigil Andersen oplyser, at det gælder ca. 500 personer.

Kl. 14:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 14:29

Eigil Andersen (SF):

I betragtning af, at det er 5.000-7.000 årligt, som mister sygedagpengene på grund af de gældende regler, og i betragtning af, at af dem er der 1.800, som havner i det sorte hul, hvor de er uden nogen form for indtægt, fordi de hverken kan få sygedagpenge eller kontanthjælp, 0,0 kr., synes ministeren så ikke, at det er et meget fattigt svar at komme med, at man vil hjælpe – hvis kommunen altså vil – en så lille gruppe? Det er selvfølgelig godt, at de 500 bliver hjulpet, men det forslår jo, som man siger, som en skrædder i

helvede, når det er 5.000-7.000 årligt, der mister sygedagpengene.

Kl. 14:30

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:30

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Som jeg redegjorde for i min tale, mener jeg, at der skal være en bagkant på sygedagpengene; det medvirker til at holde fokus på en afklaring af den syges situation. De mennesker, der ikke kan arbejde på fulde vilkår, eller som kun kan arbejde delvis, skal jo så over i andre ordninger, det være sig fleksjob eller førtidspension; de kan også komme i revalidering. Det er jo den hjælp, vi kan give, sammen med den hjælp, som vi drøftede i formiddags, nemlig en forstærket indsats på sygedagpengeområdet. Disse ting vil samlet set hjælpe til at fastholde eller få folk tilbage på arbejdsmarkedet.

Kl. 14:31

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 14:31

Line Barfod (EL):

Tidligere i dag har vi i flere timer diskuteret lovforslaget, og ministeren blev ved med at sige, at det handlede om at gøre noget for de syge, og at vi skulle have stor tillid til, at kommunerne vil gøre en stor indsats for dem. Men nu kan vi så høre, at man kun skal gøre en indsats for de syge, når de er på sygedagpenge, man skal ikke gøre noget for at sikre, at de syge faktisk får den fornødne ro til at få det bedre; de skal blive ved med at gå og være bange for at miste deres forsørgelsesgrundlag.

Jeg synes, at det er underligt, at ministeren overhovedet ikke kan se, at det ikke er godt for et sygt menneske at være bange for at miste de penge, vedkommende skal bruge for at betale husleje, mad osv., men at man tværtimod kan risikere, at det forværrer sygdommen, at det gør, at det tager meget længere tid, før vedkommende kommer i arbejde.

Mit spørgsmål til ministeren er: Mener ministeren så, at reglerne for fleksjob, førtidspension osv. skal ændres, så man kan komme ind i de ordninger, hvis man har mistet sine sygedagpenge, selv om man i øvrigt ikke opfylder betingelserne for at komme ind i disse ordninger? For det må være konklusionen på det, ministeren siger, nemlig at hvis man falder for sygedagpenge-

gebegrænsningen, skal man have en anden indkomst.

Kl. 14:32

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 14:32

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Man skal naturligvis gøre, hvad man kan, for at hjælpe folk. Det her forslag, som Enhedslisten har fremsat, tilsigter jo ikke at hjælpe folk over på førtidspension, og regeringen vil ikke ændre de forskellige ordninger. Men jeg vil godt lige sige, at det, fru Line Barfod siger, jo ikke er helt rigtigt, der gøres faktisk en stor indsats for også at hjælpe syge kontanthjælps- og starthjælpsmodtagere.

Det, vi drøftede i formiddags, var jo netop at give mulighed for at hjælpe syge på sygedagpenge på samme måde, som man hjælper kontanthjælps- og starthjælpsmodtagere – give dem de samme muligheder. Så der gøres også en stor indsats for at hjælpe kontanthjælpsmodtagere ud af sygdomsogindiarbejde.

Kl. 14:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 14:33

Line Barfod (EL):

Hvis ministeren virkelig mener, at det, det handler om, er at hjælpe folk bedst muligt, så de bliver raske så hurtigt som muligt eller i hvert fald bliver i stand til igen at få en eller anden form for tilknytning til arbejdsmarkedet afhængigt af, hvor meget de nu kan klare, hvorfor vil ministeren så ikke være med til at fjerne det element, der gør, at rigtig mange bruger en stor del af deres kræfter på at gå og være bange for at for at miste deres forsørgelsesgrundlag? Hvorfor vil ministeren ikke være med til at sikre, at man har ro på i forhold til sin indkomst, sin økonomiske og sociale situation, så man ikke risikerer at stå som Lena Tank, der har været i foretræde for Arbejdsmarkedsudvalget, og de 1.800 andre, der mister hele deres forsørgelsesgrundlag og dermed risikerer en voldsom social nedtur? Det er ofte mennesker, der har været på arbejdsmarkedet i årevis, og som virkelig har knoklet og har betalt til alle de her mange fine ordninger, vi har, men som så oplever, at de altså ikke virker, når de selv får brug for hjælp, for så kommer de til at stå uden indkomst.

Kl. 14:34
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ministeren.

Kl. 14:34
Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):
 Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe de syge tilbage på arbejdsmarkedet. Det lovforslag, vi diskuterede i morges, og som fru Line Barfod er så meget imod, gør jo netop, at vi kan lave en forstærket indsats for at få de syge tilbage på arbejdsmarkedet. Og så er det jo ikke rigtigt, når fru Line Barfod siger, at man mister sit forsørgelsesgrundlag. Der er jo kontanthjælp, som er en midlertidig ydelse, og som bygger på de almindelige principper om gensidig forsørgelsespligt.

Kl. 14:34
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:34
Bjarne Laustsen (S):
 Anerkender ministeren, at selv om kommunen, ens egen læge eller sundhedsvæsenet gør alt muligt, for at folk kan blive raske, så kan der være situationer, der gør, at de ikke kan nå at blive raske på de 52 uger, som der nu er til rådighed ifølge sygedagpengeloven – selv ikke med den forlængelsesmulighed for de knap 500 mennesker, som der er tale om? Der vil være nogle, for hvem man simpelt hen er nødt til at stoppe sygedagpengene på grund af lovgivningen, fordi de ikke har nået at blive raske. Man stopper simpelt hen sygedagpengene, selv om de ikke er blevet raske.

Ministerens taler om, at hvis det her bliver vedtaget, vil man ændre adfærd. Betyder det så, at ministeren også mener, at der er nogle, der, selv om de kunne blive raske, ville lade være med at blive raske, fordi de bare kan få sygedagpenge? Man skulle næsten tro, at ministeren mener, at det hjælper på folks sygdom, at man tager sygedagpengene fra dem – så bliver de raske.

Kl. 14:35
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ministeren.

Kl. 14:35
Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):
 Til hr. Bjarne Laustsens oplysning vil jeg sige, at der jo så med det ændringsforslag, vi stiller, er syv forlængelsesmuligheder i sygedagpengeloven – for det første, når det er overvejende sandsynligt, at den sygemeldte vil blive revalideret

til det ordinære arbejdsmarked; for det andet, når det er nødvendigt med en arbejdsprøvning eller anden afklarende foranstaltning for at klarlægge den sygemeldtes samarbejdsevne og den afklaring kan ske inden for 26 uger; for det tredje, når dagpengemodtageren er under eller venter på lægebehandling, men forventes arbejdsdygtig inden for to gange 52 uger; for det fjerde, når der er rejst sag om erstatning efter lov om sikring mod følger af en arbejdsskade; for det femte, når der er påbegyndt en sag om førtidspension efter lov om social pension; for det sjette, når dagpengemodtageren lider af en uhelbredelig, livstruende sygdom; og hertil kommer så den syvende forlængelsesmulighed, som vi stiller forslag om, nemlig når det er afklaret, at man ikke kan arbejde på ordinære vilkår, og der skal ses på, om det er et fleksjob eller en førtidspension, der er relevant. Så der findes jo forlængelsesmuligheder i lovgivningen.

Kl. 14:37
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:37
Bjarne Laustsen (S):
 [Lyddudfald] ... gå efter, men i den helt konkrete sag fra Nordjylland, som ministeren også kender til, om en ung kvinde fra Egense, som Aalborg Kommune fratager sygedagpengene, stiller TV2 Nord dette spørgsmål til hr. Bent Bøgsted og hr. Knud Kristensen: Er det korrekt? Og de siger begge to, at det er fuldstændig urimeligt, at kommunen fratager den unge mor sin forsørgelse. Hendes mand har arbejde, og der er heller ikke mulighed for kontanthjælp. Situationen er status quo, hun får ingen penge. Synes ministeren virkelig, at det er rimeligt? Ingen læger har erklæret hende rask, hun er fortsat syg. Tror man virkelig på, at hun bliver mere rask af, at man tager sygedagpengene fra hende? Jeg tror det næppe.

Kl. 14:37
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ministeren.

Kl. 14:37
Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):
 Jeg kender ikke den pågældende sag, men jeg vil da anbefale, at den pågældende benytter vores klagesystem og indbringer den sag med henblik på at få vurderet, om kommunen har truffet en rigtig afgørelse.

Kl. 14:37
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Tak til ministeren. Fru Marion Pedersen som ordfører.

(Ordfører)

Marion Pedersen (V):

Vi har tidligere i dag i ca. 3 timer førstebehandlet en ændring af lov om sygefravær. Derfor vil jeg gerne starte med igen at understrege, at det er helt afgørende, at man på sygefraværsområdet forholder sig ansvarligt til de problemer, der foreligger, og det er trepartsaftalen om en styrket sygefraværssindsats et glimrende eksempel på. Det er en aftale, hvor det overordnede formål er en markant nedbringelse af sygefraværet, der både er til gavn for den enkelte sygemeldte og for samfundet som helhed. Det er en ansvarlig aftale, fordi den indeholder en styrket beskæftigelsesrettet indsats, som skal hindre, at den syge mister fodfæste på arbejdsmarkedet, og som skal sikre den syge tilknytning i form af den nødvendige hjælp, støtte og de nødvendige tilbud, som tilpasses den enkelte syges forudsætninger og behov.

Jeg synes, at det er en aftale, som er ambitiøs, fordi der udvises vilje og mod til at tænke anderledes, og fordi man retter fokus fra et passivt til et aktivt sygeforløb, som giver mulighed for, at den syge hurtigere kan vende tilbage til arbejdet.

Om dette beslutningsforslag om ophævelse af varighedsbegrænsningen af sygedagpengene kan jeg derimod kun sige, at det hverken demonstrerer ansvarlighed eller en hensigtsmæssig løsning til bekæmpelse af sygefraværet. Det vil tværtimod have den stik modsatte effekt, fordi vi risikerer at tilsidesætte fokus på den aktive indsats, som er altafgørende, hvis vi skal gøre os nogen forhåbninger om at nedbringe sygefraværet. Vi ved jo, at det bliver sværere og sværere, jo længere tid man er syg og væk fra arbejdsmarkedet. Derfor vil en ophævelse af varighedsbegrænsningen ikke reducere sygefraværet, men derimod fastholde mange flere i langtidssygemeldinger. Det vil på ingen måde hjælpe dem til at komme tilbage på arbejde.

Jeg vil også gøre opmærksom på en anden grund til, at dette beslutningsforslag er uansvarligt. Forslaget vil medføre en merudgift på omkring 300 mio. kr., og dette beløb fremgår, så vidt jeg har kunnet læse, ikke af Socialdemokratiets finanslovsforslag, selv om de er medforlagsstillere.

Det kan også undre, at de forslagsstillende partier på denne måde endnu en gang underkender den trepartsaftale, der er indgået i september sidste år.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at det er helt i orden at være syg; sygdom er trods alt hver mands herre. Men det er ikke i orden for hverken arbejdsgiver eller kommune bare at se passivt til. Det afgørende er, at der sættes tidligt ind gennem dialog og respekt for den syges situation for at undgå de lange sygeperioder og udstødelse fra arbejdsmarkedet, som det ofte medfører. Det kan kun lade sig gøre, hvis vi som politikere viser ansvarlighed og udstikker de nødvendige rammer, der muliggør, at fokus rettes fra et passivt til et aktivt sygdomsforløb.

Med det fremsatte beslutningsforslag vil man derimod lade den syge sejle sin egen sø. Venstre kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Da Det Konservative Folkepartis ordfører desværre ikke kunne være til stede mere i dag, har jeg lovet at meddele, at Det Konservative Folkeparti heller ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Kl. 14:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Tak til ordføreren. Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 14:41

Line Barfod (EL):

Jeg forstår simpelt hen ikke det, fru Marion Pedersen siger, at det her forslag er uansvarligt. Vi kan tage et menneske, f.eks. en kvinde, som har arbejdet hårdt hele sit liv, som har betalt skat, betalt a-kasse og betalt alt det, hun skulle, og har gjort, hvad hun skulle. Så bliver hun syg, får en blodprop, og så skal hun have hjælp, afklaring, genoptræning osv. i et langt forløb. Der er altså nogle former for sygdomme, hvor det tager lang tid at få den fornødne afklaring, og hvor der går lang tid, før man ved, hvilke muligheder folk har for at klare om ikke et normalt job, så et fleksjob. Det tager lang tid. Så hun ryger ud over kanten, ud over den varighed, der er, også med den mulighed for forlængelse, der er.

Hvorfor synes fru Marion Pedersen, at det er uansvarligt at hjælpe hende, så hun kan blive ved med at have penge til at betale sine boligudgifter, til at købe mad til sig selv og sit barn osv.? Hvori ligger det ansvarlige? Hun bliver ved med at få den fornødne hjælp fra sundhedsvæsenet til genoptræning i forhold til sygdom osv., så hvorfor er det uansvarligt at sikre, at hun også har penge til husleje og til mad?

Kl. 14:43
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ordføreren.

Marion Pedersen (V):
 Jamen det er jo heller ikke tilfældet. Altså, der er for det første de syv forlængelsesmuligheder, som ministeren netop har redegjort for for et par minutter siden. Og så er der jo i sidste ende kontanthjælpen, som der er mulighed for at få, hvis man stadig væk er uafklaret. Men de fleste er trods alt afklarede, når de når så langt, at de har haft de forlængelsesmuligheder, som er til stede – ud over den aftale, der lige er blevet indgået mellem regeringen, Dansk Folkeparti og De Radikale.

Kl. 14:43
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Fru Line Barfod.

Kl. 14:43
Line Barfod (EL):
 Jeg går ud fra, at fru Marion Pedersen ikke vil benægte, at der er ca. 1.800, der falder i det sorte hul, hvor de kommer til at stå uden indkomst. Og jeg går ikke ud fra, at fru Marion Pedersen vil sige, at vi skal have den situation i Danmark, at hvis man er gift og mister sine sygedagpenge, skal man være tvunget til at blive skilt og flytte for sig selv for at kunne få kontanthjælp. Jeg går ud fra, at fru Marion Pedersen mener, at folk skal have ret til at fortsætte med at være gift, selv om de er blevet syge.

Så jeg vil gerne spørge fru Marion Pedersen igen: Mener fru Marion Pedersen, at det er uansvarligt at sikre, at en kvinde, der er blevet syg – og som går til genoptræning osv., men hvor det trækker ud med at finde ud af, hvor alvorlige de langvarige skader vil være, og hvad hun vil kunne klare – fortsat vil have penge til husleje og til mad? Hvori ligger det uansvarlige?

Kl. 14:44
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ordføreren.

Kl. 14:44
Marion Pedersen (V):
 Jamen det er jo sådan, at hvis vedkommende nu – den enlige mor, vi talte om før – i stedet for er gift, så eksisterer der noget her i Danmark, der hedder gensidig forsørgelsesret, og den gælder jo alle. Uanset om man er syg eller man vælger at gå hjemmet af andre grunde, er der en gensidig forsørgelsesret, og det betyder, at hvis ens mand tjener mere end et bestemt beløb, ja, så kan man altså ikke få kontanthjælp. Så der er jo

en forsørgelsesmulighed for kvinden under alle omstændigheder. Den gensidige forsørgelsespligt regner jeg ikke med at fru Line Barfod vil have afskaffet.

Kl. 14:45
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 14:45
Thomas Adelskov (S):
 Jeg må indrømme, at jeg faktisk bliver en smule vred over at høre den ordførertale, som Venstres ordfører holdt, hvor vi bliver kaldt for uansvarlige og samtidig må høre, at hvis vi gennemfører det her, lader vi de sygemeldte sejle deres egen sø – jeg tror, at det nøjagtigt var det, ordføreren sagde.

Nu skal jeg fortælle, hvad der faktisk sker. Der sker det, at når man er syg og falder for varighedsbegrænsningen, får man ikke længere nogen penge, og så får man lov til at sejle sin egen sø. Så får man ikke hjælp til at betale husleje, til at finansiere sine terminer og sine forpligtigelser, og man får heller ikke nogen hjælp i øvrigt af kommunen, fordi man er ude af systemet, hvis man ikke er berettiget til kontanthjælp. Så får man lov at sejle sin egen sø.

Det, Venstre gør ved at sige nej til det her forslag, er, at de siger, at det er i orden, at 1.800 mennesker hvert eneste år får lov at sejle deres egen sø, og det er 1.800 nye mennesker hvert eneste år. Jeg synes ikke, at det er i orden at sige, at vi andre er uansvarlige.

Kl. 14:46
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Ordføreren.

Kl. 14:46
Marion Pedersen (V):
 Jeg mener jo ikke, at man lader dem sejle deres egen sø, hvis de ryger ud over kanten, fordi der er kontanthjælpen eller den gensidige forsørgelsespligt.

Kl. 14:46
Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
 Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 14:46
Thomas Adelskov (S):
 Selvfølgelig gør man det, når man siger til en familie: Det kan godt være, at I har hus og alt muligt andet, og det kan også godt være, at du er gået hen og er blevet syg, men hvis du ikke kan nå at blive rask inden for de eksisterende forlængelsesmuligheder, er vi bare ligeglade med dig, så vil vi ikke hjælpe dig økonomisk.

Jeg står her med en henvendelse fra Gigforeningen. De har også tidligere været i Arbejds-markedsudvalget og fortalt, at på grund af de behandlingssystemer, som vi har herhjemme, hvor man hen ad vejen afprøver forskellige former for medicin, kan de rent faktisk have nogle gigtpatienter, hvor der går 5 år, før deres situation er fuldt afklaret.

Der er altså gigtpatienter, hvorom man ikke ved, om de bliver fuldstændig raske, eller om de kun bliver delvis raske og måske skal have fleksjob eller førtidspension. Man ved det ikke, og de ryger ud af sygedagpengesystemet. Nogle kommer efter nogle år tilbage på arbejdsmarkedet, og andre ender med at få førtidspension eller fleksjob, men i et par år lader man dem sejle deres egen sø. Det er det, jeg synes er uansvarligt. Det er ikke os andre, der er uansvarlige.

Kl. 14:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:47

Marion Pedersen (V):

Det mener jeg jo ikke. Jeg mener, som vi diskuterede lidt tidligere på dagen, at det vil hjælpe på nogle af de problemer, der er, for man kan få de ekstra forlængelser, hvis ens situation stadig væk er uafklaret, eller hvis man ikke ved, om man skal på en form for pension i stedet for at få sygedagpenge. Her bliver der de forlængelsesmuligheder, som vi diskuterede under L 165.

Kl. 14:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 14:48

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Det er jo lidt underligt at skulle høre om, at oppositionen er uansvarlig i den her situation, når vi samtidig ved, at der rundtomkring i landet sidder i hundredvis, tusindvis af mennesker, som er ramt af, at de ikke har nogen indkomst længere, fordi de tilfældigvis er blevet syge, enten ved at have fået en blodprop eller en anden alvorlig sygdom, og derfor ikke har haft mulighed for at blive afklaret eller raske, inden de 52 uger er gået. Jeg synes da, at jeg godt vil adressere uansvarligheden et andet sted.

Det, som vi ønsker, er jo, at alle, uanset hvilken sygdom det er, hvilke muligheder der er, har en reel mulighed for at kunne komme tilbage på arbejdsmarkedet eller blive afklaret uden at skulle spekulere på, hvor indkomsten skal komme fra.

Kl. 14:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:49

Marion Pedersen (V):

Jamen jeg må bare gentage igen, at der ud over de 52 uger jo altså er syv forlængelsesmuligheder.

Kl. 14:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 14:49

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Det er jo så flot at snakke om alle forlængelsesmulighederne. Det, som vi taler om her, er dem, som ikke kan blive forlænget. Ud af de mange, der bliver syge i det her land, og som sagtens kan blive forlænget og alt muligt andet, er der jo altså en gruppe på 5.000, 6.000, 7.000 – det er et stigende antal – som ikke kan få det forlænget, og som, som det også tydeligvis fremgår, både af det, som der bliver sagt her i salen, og som det er fremgået af pressen over de seneste måneder, ikke har haft mulighed for at gøre noget, og som reelt står i situationer, hvor det ikke er deres skyld, at de ikke kan komme videre, men hvor det er vores system, der gør, at vi tager pengene fra dem. Det er det, vi ønsker at lave om på, og det kan jeg ikke forstå at Venstres ordfører ikke vil være med til.

Kl. 14:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:49

Marion Pedersen (V):

Altså, det er jo aldrig den syges skyld, at vedkommende bliver syg. Der er jo ingen, der ønsker at være syg – det går jeg ud fra som en given ting – og derfor er det aldrig den syges skyld, at vedkommende er syg. Med det lovforslag, vi talte om tidligere på dagen, indføres der netop et incitament til, at kommunerne meget hurtigt kan gå ind og prøve at få afklaret, om der er en mulighed for, at de kan hjælpe vedkommende, og det kan jo også nøjes med at være en enkelt time på arbejdspladsen. Der kan så selvfølgelig være blodpropper, hjertetilfælde eller andre ting, som gør, at man ikke engang kan klare 1 time, men så er det jo også med til at give de forskellige forlængelsesmuligheder, der er, som gør, at man under alle omstændigheder kan få hjælp.

Kl. 14:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 14:50

Eigil Andersen (SF):

Den der nye forlængelsesmulighed vil som nævnt kun hjælpe 500 ud af 5.000-7.000.

Jeg vil gerne spørge, om Venstre grundlæggende har en menneskelig forståelse. Det synes jeg godt man kan være i tvivl om. Det er jo en stor belastning at være syg, hvad enten man har været ude for en trafikulykke, eller man er kommet til at lide af en sygdom, der kan være problematisk at diagnosticere. Og behandlingsforløbet kan være meget langvarigt, hvilket i sig selv er en stor belastning.

Så kommer belastning nr. 2, for de behandlingsforløb, der er, er jo ikke afpasset efter, at man kun kan få sygedagpenge i 52 uger. Sådan fungerer tingene jo ikke. Og selv om der er forlængelsesmuligheder, er der nogle, som når frem til det, som er den ekstra straf oven i sygdommen, nemlig økonomisk nedtur, fordi man fratager dem sygedagpengene. De har ikke ret til kontanthjælp, og så må de gå fra hus og hjem og blive skilt osv., som det er sket.

Har Venstre en menneskelig forståelse for, at det her er et kæmpeproblem?

Kl. 14:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 14:51

Marion Pedersen (V):

Ja, det har vi, og vi har en menneskelig forståelse for syge mennesker. Men det er jo sådan, at man under alle omstændigheder har ret til den kontanthjælp bagefter.

Det bliver sagt, at man så skal skilles og sådan noget for at få kontanthjælpen. Ja, det er, fordi vi har den gensidige forsørgelsespligt, vi har. Den har vi under alle omstændigheder, og det synes jeg er rimeligt nok. Hvis man har en ægtefælle, vil man vel altid hjælpe hinanden uanset hvad, og det vil man også gøre økonomisk.

Kl. 14:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 14:52

Eigil Andersen (SF):

Det betyder så, at man kun får 0,0 kr. i kontanthjælp, altså ingenting simpelt hen. Det er det, det betyder. Så må folk som nævnt gå fra hus og

hjem, og de kommer ud på en gevaldig nedtur både økonomisk og socialt.

Så er det, jeg siger til mig selv: Når Venstre siger, at de har en menneskelig forståelse, hvorfor er det så så afgørende, at man i virkeligheden forværrer den syges problemer ved også at give det her økonomiske problem? Er det menneskelighed? Jeg opfatter det som kynisme.

Kl. 14:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:52

Marion Pedersen (V):

Jeg vil gerne gentage mig selv. Jeg mener jo, at Venstre har en menneskelig holdning, og jeg har altså svært ved at forstå det der med, at det skulle være fornedrende, eller at det skulle være forkert, at man som ægtefælle hjalp hinanden. Det er jo sådan, at man, uanset om man bliver arbejdsløs eller syg, går ned i indtægt, og det er vel derfor, at vi alle sammen, når vi bliver gift, lover at stå sammen i lyst og nød. Det tager jeg som givet. Det synes jeg ikke der er noget fornedrende i. Man hjælper jo hinanden. Det er også sjældent, at begge ægtefæller i et ægteskab tjener det samme, og der tror jeg heller ikke, at man kigger på femøren.

Kl. 14:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Hr. Bent Bøgsted som ordfører.

Kl. 14:53

(Ordfører)

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo et beslutningsforslag om at fjerne varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, og det har vi jo haft flere gange tidligere. Det er jo sådan, at Dansk Folkeparti ikke mener, at det er godt at fjerne varighedsbegrænsningen helt, for så er der intet, hvad skal man sige, grundlag for, at kommunerne skal gøre en indsats. For så behøver de jo ikke gøre noget. Så kan de bare lade dem gå på sygedagpenge i det uendelige. Derfor skal der være en kant, netop for at kommunerne skal gøre den indsats i tide, som de nu skal gøre.

Vi har så i den forbindelse også lavet en hel del forlængelsesmuligheder. Senest lavede vi en her i sidste uge eller i den her uge, og det går jo ud på, at de, der ikke er begyndt på afklaringen til førtidspension eller fleksjob, men falder for sygedagpengebegrænsningen – det kan ske efter 52 uger, det kan ske efter 2 år – kan få en forlængelse. I den forbindelse er det også min klare forventning, at kommunerne med den indsats, vi

også laver her på sygefravaersområdet, begynder at få folk hurtigere igennem systemet, så de ikke skal vente så lang tid på deres afklaring, som det har været hidtil.

Alt i alt, med de forlængelsesmuligheder, der efterhånden er i sygedagpengereglerne, og med den indsats, der bliver lavet i forbindelse med loven om sygefravær, er der mange redskaber, der gør, at vi kan få folk hurtigere igennem. Men at fjerne varighedsbegrænsningen helt er jeg ret overbevist om vil være en forkert vej at gå, netop fordi jeg så er overbevist om, at kommunerne vil lade folk gå for lang tid på sygedagpenge uden at gøre noget. Som det er i dag, skal kommunerne tage sig sammen og gøre noget, lave en tidligere indsats.

Så vi kan ikke stemme for beslutningsforslaget.

Kl. 14:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 14:56

Thomas Adelskov (S):

Nu bragte hr. Bent Bøgsted selv det ændringsforslag på banen, som han den anden dag var ude at stå og rose sig selv af i medierne, og i den forbindelse fortalte hr. Bent Bøgsted, at nu havde man løst det problem, som bl.a. gjaldt en kvinde fra HK, Lena Tank, der havde fået en blodprop i hjernen. Vi har alle sammen som arbejdsmarkedsordførere og medlemmer af Arbejdsmarkedsudvalget fået en henvendelse fra HK, og jeg står her med et nyhedsbrev fra HK, hvor de siger: Det hjælper ikke Lena Tank.

Når hr. Bent Bøgsted står på talerstolen og siger, at kommunerne har nogle redskaber, og at kommunerne bare kan gøre det ene og det andet for at hjælpe, bliver jeg nødt til at sige, at sådan en kvinde som Lena Tank, der har fået en blodprop i hjernen, jo ikke har brug for redskaber ude i kommunerne, for der ved man godt, nogenlunde hvor lang tid det tager at gøre hende så frisk, at hun kan få et fleksjob. Men hun falder bare stadig væk for varighedsbegrænsningen. Og ministeren annoncerede et ændringsforslag, som hr. Bent Bøgsted er gået ud og har taget æren for, og han har sagt, at det hjalp alle på sygedagpenge, og i hvert fald skulle det hjælpe Lena Tank, men det passer jo ikke, det hjælper ikke. Og kommunerne kan ikke gøre for det; det er, fordi Dansk Folkeparti ikke vil være med til at ændre på varighedsbegrænsningen, at Lena Tank stadig væk bliver ramt af varighedsbegrænsningen.

Kl. 14:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:57

Bent Bøgsted (DF):

Med hensyn til den sag med Lena Tank er det rigtigt, at det ikke hjælper hende, for hun er jo faldet ud af sygedagpengesystemet. Hvis hr. Thomas Adelskov fik fjernet varighedsbegrænsningen for sygedagpenge, hjalp det heller ikke Lena Tank, for hun er faldet ud af systemet. Sådan er det jo, vil jeg sige til hr. Thomas Adelskov. Det er jo kun dem, der er i sygedagpengesystemet, der kan få forlængelsen.

Men det, der er blevet sagt i forbindelse med den forlængelse, er, at personer som Lena Tank, der er faldet ud af dagpengesystemet, fordi det ikke er afklaret, om de kan få førtidspension eller fleksjob, og som ikke kan bruge nogen af de andre forlængelser, nu kan få en forlængelse på 26 uger med det ændringsforslag, der kommer her. Det er det, der ligger i det.

Kl. 14:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 14:58

Thomas Adelskov (S):

Jeg vil godt respektere hr. Bent Bøgsteds synspunkter og argumenter, men de bliver bare nødt til at være rigtigt baseret. Det brev, vi har fået fra HK, siger meget klart, at det ikke har noget at gøre med, at Lena Tank allerede er faldet ud af sygedagpengesystemet og har mistet sine sygedagpenge, og derfor duer det ikke med de der ekstra 26 ugers forlængelse, som hr. Bent Bøgsted har været ude at bryste sig af at have fået igennem og sagt skulle hjælpe en masse mennesker. Det er, fordi de 26 uger jo ikke er nok til, at Lena Tank rent faktisk kan få en afklaring og få et fleksjob; det er, fordi det jo er for kort en periode; det er, fordi hun mister sygedagpengene, og varighedsbegrænsningen betyder simpelt hen, at der ikke er lang tid nok, til at hun kan blive så rask, at hun kan komme i gang med et fleksjob. Det samme gælder for andre mennesker; dem, der har gigt, kan ikke nå derhen, hvor man kan sige, at de bliver fuldstændig raske, eller om de f.eks. skal have pension eller skal have et fleksjob.

Så derfor handler det her om Dansk Folkepartis stillingtagen. Vil man være med til at hjælpe de mange mennesker, der på grund af sygdom mister deres forsørgelsesgrundlag, eller vil man ikke?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:59

Bent Bøgsted (DF):

Selvfølgelig vil vi være med til at hjælpe, og det er også derfor, vi laver den forlængelse. For uanset hvad hr. Thomas Adelskov siger, er det en forbedring af sygedagpengereglerne, der er kommet igennem her. Der er mulighed for, at de, der falder ud af systemet, fordi de ikke får påbegyndt en sag om førtidspension eller fleksjob, og som ikke kan bruge nogen af de andre forlængelser, kan få den forlængelse her på 26 uger. Og det er en hjælp, uanset hvad hr. Thomas Adelskov siger. Det er en klar forbedring af det her system.

Kl. 14:59

Kl. 15:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 15:00

Line Barfod (EL):

Jo, men da Lena Tank havde været i foretræde i Arbejdsmarkedsudvalget, var hr. Bent Bøgsted ude at sige, at det var for galt, og at vi blev nødt til at gøre noget. Det var ligesom den holdning, hr. Bent Bøgsted gav udtryk for.

Der er sikkert mange, der har troet, at der nu langt om længe kom hjælp og en ændring på det her område. Men hr. Bent Bøgsted har jo ikke sikret, at Lena Tank og de mange, mange andre, der fortsat kommer i den situation, ikke kommer til at miste deres forsørgelsesgrundlag, at de ikke kommer til at miste de penge, der er så fuldstændig afgørende for at have råd til at betale bolig og mad.

Mener hr. Bent Bøgsted virkelig, at det er vigtigere at stå sammen med en regering, der siger, at det er uansvarligt at sikre folk penge til at betale bolig og mad, end det er at gå ud og sikre, at de her mennesker ikke falder i det sorte hul?

Kl. 15:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 15:01

Bent Bøgsted (DF):

Det, som Dansk Folkeparti har gjort ved at få de her 26 uger igennem som en forlængelse for dem, der falder udenfor, er efter vores overbevisning en klar forbedring. Det er så også min overbevisning, at kommunerne skal gøre en ekstra indsats i forbindelse med den forlængelse, for nu har de 26 uger mere til at få det afklaret i

systemet. For det er ikke rimeligt, at kommunerne lader patienterne gå og vente.

Det er så muligt, at det, som der bliver sagt, i nogle enkelte tilfælde er uklart, hvor lang tid der går, men det ændrer jo ikke ved, at de her 26 uger er en forbedring.

Kl. 15:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 15:02

Line Barfod (EL):

Hvad er det, kommunerne skal gøre? De her mennesker er i forløb, hvor de er i gang med at få deres situation afklaret. De er i genoptræning osv. for at få afklaret, hvor meget de kan klare. Kan de få det så godt, at de kan komme tilbage til et fuldtidsjob, eller skal de over i et fleksjob? De er i gang, og der bliver gjort en indsats.

Spørgsmålet er, om de kan blive ved med at være i den afklaringsfase, indtil det er endeligt afklaret og de så enten kan komme tilbage til deres arbejde eller komme i fleksjob. Hvis hr. Bent Bøgsted virkelig ville hjælpe de her mennesker, kunne han jo stemme for det forslag, vi har fremsat. Så ville der være flertal for forslaget, og så ville der ikke komme flere sager som Lena Tanks. Så ville hr. Bent Bøgsted kunne sikre, at der ikke var nogen mennesker, der faldt i det sorte hul. Så ville hr. Bent Bøgsted og Dansk Folkeparti kunne sikre, at folk, der er syge, ikke behøver at være bange for at miste de penge, de skal bruge til husleje og til mad.

Kl. 15:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 15:02

Bent Bøgsted (DF):

Det ændrer ikke ved, at den her 26-ugers-forlængelse er en forbedring for dem, der falder udenfor og ikke kan få forlænget deres sygedagpenge, og hvor det ikke er afklaret, om de kan få førtidspension eller et fleksjob, altså hvor der ikke er påbegyndt sager om de to ting. De kan få en 26-ugers-forlængelse, og det er efter min overbevisning en forbedring.

Kl. 15:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 15:03

Eigil Andersen (SF):

Som det er blevet nævnt, ville den her regel, hvis den havde været gældende på det aktuelle tidspunkt for lægesekretær Lena Tank, ikke have hjulpet hende. Jeg mener, at Dansk Folkeparti

har et stort troværdighedsproblem her, for i den pressemeddelelse, som Dansk Folkeparti har udsendt ved hr. Bent Bøgsted, er der netop henvisning til Lena Tanks sag, og man får det indtryk, at det ville have hjulpet hende. Er det ikke et stort troværdighedsproblem, at det ville det ikke?

Kl. 15:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 15:03

Bent Bøgsted (DF):

Det ville have hjulpet hende på den måde, at hun kunne have fået 26 ugers forlængelse.

Kl. 15:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 15:04

Eigil Andersen (SF):

Jamen jeg er da ked af at skulle sige det, men det passer simpelt hen ikke, for hun var midt i et behandlingsforløb på Hjerneskadecentret i Odense, og der var ikke udsigt til, at hendes sag kunne afklares inden for 26 uger. Det indgår jo også i den nye regel.

Jeg må i det hele taget sige, at jeg synes, det er meget farligt at stille mennesker forhåbninger om noget, der kan gøre det nemmere for dem, når de er langtidssyge. Det bliver fremstillet, som om den aftale fra i går er en stor sejr for de mennesker, som hidtil har været kastebold mellem systemerne. Det bliver sagt, som om det vil gælde for alle syge, og så viser det sig, at for de ni tiendedele af dem, der falder for varighedsbegrænsningen, gælder det ikke.

Kl. 15:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 15:04

Bent Bøgsted (DF):

Det ændrer ikke ved, at de 26 uger er en forbedring.

Kl. 15:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Eigil Andersen som ordfører.

Kl. 15:05

(Ordfører)

Eigil Andersen (SF):

Som det er fremgået af debatten, støtter vi meget varmt det her forslag. Det er ud fra et solidarisk synspunkt om, at hvis man er blevet ramt af en ulykke eller en sygdom og det tager lang tid at stille diagnosen og få sygdommen behandlet og finde ud af, om man kan vende tilbage til ar-

bejdsmarkedet, så skal vi ikke efterlade mennesker på en social nedtur uden indtægt, fordi de hverken kan få sygedagpenge eller kontant-hjælp. Det er simpelt hen ikke rimeligt, og det er ikke en måde at behandle medmennesker på.

Der er jo ingen, der selv bestemmer, om de bliver udsat for en trafikulykke, fordi andre påkører dem. Der er ingen, der selv bestemmer, om de får en kræftsygdom, en blodprop eller en hjerneskatte. Ingen af os bestemmer noget som helst om det. Det rammer fuldstændig i flæng, og derfor er det eneste rigtige naturligvis, at vi, som er så heldige ikke at være blevet ramt af disse forfærdelige ting, i solidaritet medvirker til, at alle syge har en indtægt, indtil de er behandlet færdigt, og indtil det er blevet afklaret, om de kan komme tilbage på arbejdsmarkedet på normale vilkår, skal have førtidspension eller skal have et fleksjob.

Jeg må sige til hr. Bent Bøgsted, at jeg altså finder det meget, meget usmageligt, at man går ud og fremstiller det, som om man nu har reddet alle de her syge mennesker fra at skulle miste deres sygedagpenge, når sandheden er, at det ikke gælder for de ni tiendedele af dem.

Man burde have hjulpet mange flere ved at stemme for det her forslag, så ville Dansk Folkeparti have været en reel hjælper for syge mennesker i Danmark, men det er Dansk Folkeparti desværre ikke. Når man så ikke vil det, skal man i hvert fald ikke gå ud og oversælge en lille forbedring, som man har fået gennemført, og fremstille det, som om den hjælper alle 5.000-7.000 i den her gruppe.

Kl. 15:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 15:07

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

For Det Radikale Venstre er det afgørende, at sygedagpengesystemet fungerer, som det er tænkt, nemlig som en understøttelse for folk, der er syge og har fravær fra deres arbejde som følge heraf, mens systemet gør, hvad det kan for i behandlingsregi, i sundhedsregi, at lindre deres lidelser og forhåbentlig helbrede dem eller i hvert fald at lære dem at mestre deres lidelser.

Det kan så samtidig med det lovforslag, vi har førstebehandlet her i formiddag, sikre, at også det kommunale system gør, hvad det kan for at bidrage til, at der på anden måde gøres en indsats, der kan gøre folk klar til at vende tilba-

ge til arbejdsmarkedet til deres job. Endelig skal arbejdspladsen selvfølgelig være klar til at finde måder, hvorpå man helt eller delvis kan vende tilbage.

Hvis de ting er i orden – hvis der gøres en indsats, og man er sikker på, at den gøres fra start – er der ikke gode argumenter for at have en varighedsbegrænsning. Varighedsbegrænsningen skal man have, hvis man ikke mener, at der bliver gjort en tilstrækkelig indsats, og man derfor er nødt til at have en bagkant for, hvor længe folk kan få sygedagpenge. Så kan det selvfølgelig siges, at hvis bare man lader stå til og er nødt til ligesom at have en anden type trussel hængende over hovedet, kan det være, at sygedagpengene falder bort efter en periode.

Men det, som vi bekymrer os om, er jo, at der er en lang række mennesker, hvis behandlingsforløb rækker ud over den varighedsbegrænsning, der er i dag. Der er en lang række mennesker f.eks. med ryglidelser, hvor der er en længere behandlingshorisont end den, der kan rummes inden for de nuværende regler. Det gælder også for folk med psykiske lidelser.

Derfor har vi også et forslag, som vi vil fremsætte i forbindelse med forhandlingerne om en førtidspensionsreform, om at overveje at indføre en såkaldt rehabiliteringsydelse, som altså skal være en ydelse, man får, når man har et længere behandlingsperspektiv, som kræver, at man måske ikke kommer i gang med at gå i retning af førtidspension, men i stedet for får tid og ro til at komme sig eller lærer at mestre sin sygdom uden at skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er i den forbindelse, vi også støtter det her forslag, som vi er medforslagsstillere til, om at afskaffe varighedsbegrænsningen. Der er jo ikke et eneste menneske i Danmark, der er berettiget til sygedagpenge, hvis ikke man vitterligt er syg. Derfor er det jo sådan, at hvis ikke indsatsen virker, skal man selvfølgelig overveje, hvad man så skal gøre. Der kan det for nogle være et spørgsmål om, at man skal i gang med at få afklaret, om det er en førtidspension, der skal til. Det kan for andre være fleksjob, men der kunne også godt være nogle, der simpelt hen bare skal have længere tid til at lære at mestre deres sygdom. F.eks. synes vi jo, det er stærkt bekymrende, at der er så stor en stigning i antallet af nye førtidspensionister, som er unge mennesker med psykiske lidelser.

Derfor er vi nødt til at indrette systemerne sådan, at man ikke tvinger folk til at vælge at gå

efter at begynde at drømme om at få en varig of-fentlig forsørgelse som f.eks. en førtidspension. Vi mener faktisk, at en varighedsbegrænsning, som den i dag er, er med til at skubbe folk i retning af førtidspension i stedet for at trække dem i retning af arbejdsmarkedet. Det er en utrolig dårlig idé på langt sigt, både for den enkelte og også for samfundet.

Det er klart, at sygefravær er en meget væsentlig udfordring. Vi har tidligere i dag diskuteret meget omfattende, hvad man skal gøre ved det. Men situationen er jo bare den, at ca. 140.000 ud af de 700.000 dagpengesager, der er om året, er længerevarende sygdomsforløb, og der skal man selvfølgelig gøre en indsats så tidligt som muligt. Nogle af dem vil fortsat være sygdomsforløb, der rækker ud over 52 uger og også ud over de gældende forlængelsesperioder. Men forhåbentlig vil det jo være langt færre, fordi vi får fat i dem og meget tidligere kan hjælpe dem, der har andre problemer end sygdommen. Jeg synes altså, det er værd at overveje, om ikke man skal have så meget tillid til det system, vi nu laver, at man samtidig kan afskaffe varighedsbegrænsningen, for vi er jo alle sammen enige om, at også kommunernes interesse er, at borgerne vender tilbage til arbejdsmarkedet, så de ikke ligger de kommunale kasser til last i form af sygedagpenge. At de kan være på arbejdsmarkedet er jo også til gavn for dem selv og for deres arbejdsgivere.

Derfor er det jo, vi synes, at det samlet set er noget mærkværdigt, at man, når man laver et system, som man mener skal være mere effektivt end det nuværende, så ikke også er klar til at afskaffe den her bagkant, som varighedsbegrænsningen er udtryk for. Vi ved, at det fører til stor nød og lidelse for dem, der ryger direkte fra sygedagpenge og måske til ingen indtægt. Der kan man sige at det jo så måske er, fordi deres ægtefælle har formue eller arbejde. Men det ændrer jo ikke på, at de går fra en situation, hvor de måske har haft hus og hjem, der har krævet, at begge parter har en indtægt, til så ingen indtægt at have. Det kan så i sidste ende føre til, at de er nødt til at sælge deres hus, og det er måske med til at forværre sygdomsforløbet. På den måde synes vi egentlig ikke, at varighedsbegrænsningen tjener det formål, som tilhængerne siger, nemlig at skubbe i retning af at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Tværtimod er den ekskluderende, og den er også forarmende i visse tilfælde.

Vi støtter naturligvis forslaget, da vi selv har været med til at fremsætte det.

Kl. 15:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 15:12

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Enhedslisten har i mange, mange år arbejdet for at få fjernet det sorte hul, som mange mennesker falder ned i, når de mister sygedagpengene og ikke får nogen anden indkomst, og især hvis de oven i købet er gift og derfor kommer til at stå uden kontanthjælp og slet ikke har nogen indkomst.

Det glæder os, at hele oppositionen nu står bag forslaget. Så ved vi, at så snart vi får et nyt flertal, vil det blive gennemført. Det ved jeg at rigtig mange syge mennesker glæder sig til, ikke fordi det kan hjælpe dem, der er faldet i det sorte hul, men fordi de tænker på alle de mange, der fremover kommer til at undgå at stå i den situation.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan man på den ene side fra regeringens og Dansk Folkepartis side kan tale om, at man så gerne vil hjælpe syge – det har man gjort det meste af dagen i dag – og så samtidig stå med den kæmpe uansvarlighed, at man truer folk med, at de mister deres sygedagpenge, mister hele deres indkomst. Det, at folk ikke ved, hvor lang tid de kan blive ved med at få sygedagpenge, og at mange af dem ved, at de risikerer at miste dem og så kommer til at stå uden indkomst, gør for mange, at sygdommen bliver værre. Rigtig mange har brug for, at man lytter til dem, tager dem med på råd om, hvad der skal ske med deres sygdom, og prøver at sikre hele deres sociale og økonomiske situation, så de kan bruge deres ressourcer på at blive raske eller i hvert fald få det bedre og blive i stand til at deltage på arbejdsmarkedet i et eller andet omfang. Men den utryghed, der er omkring økonomien, gør det altså svært.

Vi har fået mange henvendelser undervejs og også under debatten i dag fra mennesker, som er ramt, og som virkelig ikke kan forstå, hvorfor regeringen og Dansk Folkeparti mener, at det skulle være med til at gøre folk raske, at man tager pengene fra dem, og som heller ikke kan forstå, hvordan det kan være, at man synes, at man bare skal lade folk sejle deres egen sø, som man

jo gør, når de har mistet deres sygedagpenge og ikke har nogen anden indkomst, for så stopper indsatsen jo fra kommunens side.

Jeg forstår heller ikke, hvordan man kan have den indstilling, at det skulle være uansvarligt at sikre folk, at de har en ordentlig indkomst, sådan som Venstres ordfører fik sagt. Jeg mener, uansvarligheden tværtimod ligger hos regeringen og Dansk Folkeparti, som sender folk ud uden indkomst. Det gør, at folk kommer ud i en voldsom social nedtur, og det har nogle forfærdelige menneskelige konsekvenser, men det har jo også den konsekvens, at mange af dem ender med aldrig nogen sinde at kunne komme tilbage til arbejdsmarkedet, i stedet for at de faktisk havde en mulighed for måske endda at blive helt raske eller i hvert fald at få det en del bedre og kunne være med til at bidrage på arbejdsmarkedet.

Så synes jeg, at det er besynderligt at opleve Dansk Folkeparti endnu en gang gå ud i medierne og love, at de vil hjælpe nogle mennesker, love, at de vil hjælpe i forhold til sager som den, som Lena Tank fra HK var i Arbejdsmarkedsudvalget med, men når det så kommer til stykket, når Dansk Folkeparti faktisk har mulighed for at leve op til deres valgløfter, leve op til de løfter, de giver i pressen, som vi oplevede det her i forhold til Lena Tank, ja, så løber Dansk Folkeparti endnu en gang fra løfterne, så vil Dansk Folkeparti ikke vil være med til at stemme for et forslag, som der ville være flertal for, hvis Dansk Folkeparti levede op til deres løfte. Hvis hr. Bent Bøgsted havde stemt for det forslag, vi behandler nu, havde han levet op til det, han lovede pressen i forhold til Lena Tank og HK, for så ville man have fjernet varighedsbegrænsningen, og så havde vi kunnet sikre, at der ikke er mennesker, der bliver frataget deres sygedagpenge, fordi deres situation er uafklaret.

Men for Dansk Folkeparti er det vigtigere at sikre en regering, der er dybt uansvarlig over for syge mennesker, en regering, som går ind for, at man skal tage pengene fra folk. Det er jo så bare den bundlinje, der må stå tilbage for de mennesker, der måske havde troet på, at hr. Bent Bøgsted mente det, han sagde, da han sagde, at han ville hjælpe i den her situation.

Så vi ser frem til, at der snart bliver et nyt flertal, og at vi der kan gå ind og gøre det, som vi lover at gøre, nemlig at sikre, at vi fjerner varighedsbegrænsningen.

Kl. 15:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 15:17

(Ordfører for forslagsstillerne)

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Allerførst vil jeg godt sige tak til ordførerne for debatten og for de kommentarer, som forslaget om afskaffelse af varighedsbegrænsningen på sygedagpenge har affødt her i salen i dag.

Mange gange kan man jo som politiker føle, at det, som vi diskuterer og beslutter, ligger langt fra den virkelighed, som er derude på den anden side af de tykke mure her på Christiansborg. Men i forhold til sygedagpenge er det jo en anden historie. Bag hver eneste beslutning er der mennesker af kød og blod, der bliver berørt, enten fordi de er så heldige at blive raske, inden der er gået 52 uger, eller fordi de er afklarede, så de ved, at de skal have pension, fleksjob eller snart bliver raske. Men tilbage står altså de, der ikke er raske og ikke er afklarede, og som ikke har udsigt til at være klar til arbejdsmarkedet inden for 2 gange 52 ugers forlængelse.

Hvad taler vi så om? De seneste tal fra ministeriet siger ca. 5.000 personer pr. år. Det har været stigende over de seneste år. Det er personer, der alle sammen mister retten til sygedagpenge og derfra går over på sociale ydelser, dvs. kontanthjælp eller lignende. For rundt regnet en tredjedel af dem gælder det, at de bliver modregnet, enten i ægtefællens indtægt eller i de mursten, som deres boliger består af. Dermed ender de med et stort rundt nul, ingen forsørgelse. Altså, mennesker, der er syge, og som ikke kan arbejde, mister deres forsørgelsesgrundlag.

Man kan spørge: Bliver de mere raske af det? Jeg kan jo forstå, at regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet, at det gør de. Jeg synes, det er en lidt underlig teori, for virkeligheden siger jo noget andet. Man behøver blot at slå op i aviser og i fagblade for at se, at der er en lang række mennesker – de, der nu er stærke nok til at træde frem i offentligheden – der fuldstændig sagesløst ender uden forsørgelse og i fattigdom. Jeg har taget en stor stak sager med her i dag, og jeg skal nok lade være med at belemre salen med dem alle sammen, men jeg vil godt nævne, at der i HK's fagblad fra maj 2008 var 22 eksempler på personer, der havde mistet deres sygedagpenge. HK havde også i går information om 25 personer i Østjylland, der havde mistet deres sygedagpenge.

I Ekstra Bladet var der den 26. januar en historie om en kræftsyg, Naja Søndergaard, der var blevet frataget sygedagpengene, og hvorfor? Fordi hun er ramt af kræft og ikke har udsigt til at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

I samme avis var der dagen efter en historie om sygdom, der tvang et ægtepar fra hus og hjem. Hvad handlede det om? Et menneske, Henrik Poort-Abrahamsen, der var kommet til at skære sig i sin arm med en kædesav og derfor havde mistet sine sygedagpenge.

Dagen efter i Ekstra Bladet – de kommer hver dag: Et ægtepar, der går på jobcenteret og får at vide, at de bare kan blive separeret, så de kan få kontanthjælp. Det er Britt Overgaard, som mister forsørgelsen, fordi hun er gift med en mand, der har arbejde.

Det er jo så ikke personer, vi har mødt i kød og blod, men den 18. februar var vi i Arbejdsmarkedsudvalget i den situation, at vi havde besøg af Lena Tank fra Fyn. Hun kom for at fortælle sin historie om, hvordan hun efter at have været ramt af en blodprop havde gennemgået genoptræning og nu er i gang med et afklaringsforløb, med henblik på at hun skal have et fleksjob. Planen er lagt, og den er godkendt af kommunen, men hendes sygdom er af en sådan karakter, at hun ikke kan klare forløbet inden for de 2 gange 26 uger, hvor hun er berettiget til sygedagpenge. Kontanthjælp kan hun ikke få, for hun får et lille beløb fra en forsikring, som hun selv har tegnet. Så beder hun så mindeligt om, at hun, som er på vej til et støttet job, kan få sygedagpenge på lige fod med de syge, der er på vej tilbage til det ordinære arbejdsmarked.

Alle historierne taler det samme tydelige sprog: Vi har i dag en lovgivning, der fuldstændig lader syge i stikken og ubarmhjertigt fratager syge deres forsørgelse. Jeg ved ikke, om det er, fordi der pludselig er kommet lig på bordet i forbindelse med Lena Tank-sagen, at regeringen og Dansk Folkeparti lige med et beslutter at gøre noget, der skal ligne et forsøg på at løse Lena Tanks og de andres problemer. De har i hvert fald ikke tænkt sig synderlig godt om, for det, der skulle være redningen for Lena Tank og de andre i samme situation, rækker overhovedet ikke til noget som helst, kunne vi i går læse i HK's meddelelse. Det er en narresut og i bedste fald måske – for dem, det berører – et meget syrligt bolsje.

Kl. 15:22

Dansk Folkeparti og hr. Bent Bøgsted kunne næsten ikke få armene ned i onsdags, men jeg

må sige til dem, der lytter: Det er et stort bluffnummer. Jeg vil sige til hr. Bent Bøgsted, at der kun er én medicin, der virker i den her situation: Varighedsbegrænsningen på sygedagpenge skal fjernes.

I forhold til de bemærkninger, der er faldet her i eftermiddag, har jeg et par enkelte kommentarer, som jeg godt vil komme med, allerefterst til Dansk Folkepartis ordfører, hr. Bent Bøgsted, som udtalte, at man ville udbetale sygedagpenge i det uendelige fra kommunerne. Det er meget interessant, for der sker faktisk det, at efter 52 uger er sygedagpengene en ren kommunal udgift, og jeg er meget, meget sikker på, at man fra kommunal side vil være meget opmærksom på, at man ikke betaler sygedagpenge i længere tid end allerhøjest nødvendigt.

Så fremfører ordføreren også, at sådan et forslag, som vi kommer med, ikke ville gælde for dem, der er syge på nuværende tidspunkt. Jo, det ville det, for det gælder alle. Vi afskaffer varighedsbegrænsningen.

Ministeren udtalte, at en beslutning om at afskaffe varighedsbegrænsningen på sygedagpenge ville flytte fokus sådan, at de syge ikke ville være indstillet på at komme tilbage til arbejdsmarkedet så hurtigt. Det er jo lidt interessant, for jeg ved – det har vi også diskuteret i formiddag – at der er masser af incitamenter for kommunerne til at gå ud og sørge for, at de, der nu engang er syge, også kommer videre med deres liv, bliver afklarede eller bliver raske.

Så nævnte ministeren et beløb, som vi har i forslaget, 300 mio. kr., og sætter spørgsmålstegn ved, om det beløb nu også passer. Det synes jeg er rigtig interessant, for det er faktisk et beløb, vi har fået opgivet fra ministeriet på et spørgsmål til ministeren. Så jeg håber og tror, at ministeren tror på sine egne tal.

Sluttelig vil jeg sige både til ministeren og andre, at det er blevet nævnt, at der er syv muligheder for forlængelse, i hvert fald som det er nu. Jeg synes, at man skal flytte fokus over på de sager, hvor man ikke kan forlænge, de mennesker, som bliver ramt af det her, de 5.000 mennesker, som mister deres sygedagpenge, og de 1.800, som mister deres forsørgelsesgrundlag. Det er dem, der er baggrunden for vores forslag, og det er derfor, at vi indstiller det til Folketingets beslutning.

Kl. 15:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 1. behandling af lovforslag nr. L 163: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Loft over egenbetaling for madservice i plejeboliger m.v.).

Af velfærdsministeren (Karen Jespersen).
(Fremsættelse 11.03.2009).

Kl. 15:25

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forhandlingen er åbnet. Hr. Erling Bonnesen som ordfører.

Kl. 15:26

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak. Ældre, der er visiteret til kommunale madserviceordninger, skal ikke betale en helt urimelig pris for deres mad. Derfor er regeringen sammen med Dansk Folkeparti og Liberal Alliance i finanslovaftalen for 2009 blevet enige om, at der fra den 1. juli 2009 skal indføres et prisloft på 3.000 kr. pr. måned. Loftet sikrer således ensartede prisvilkår for de ældre, der bor i plejeboliger, på plejehjem eller i lignende boligheder. Med et loft på 3.000 kr. sikres det, at ingen ældre kommer til at betale en pris for deres mad, der er højere end den gennemsnitlige pris.

Velfærdsministeriet og KL har i fællesskab lavet en kortlægning af madserviceområdet i kommunerne, og kortlægningen viser, at de ældre i gennemsnit betaler ca. 100 kr. om dagen for madservice.

Loftet skal ses som en garanti for, at de ældre kan betale for deres mad, og loftet er et maksimumbeløb, og det forudsættes, at kommunalbestyrelserne fortsat stræber efter at gøre madserviceordningerne så omkostningseffektive som muligt. Det forventes også, at kommunalbesty-